

PASAULES BESTSELLERS

R. DZ. HOFMANS

**KLAUNU
SMAIDI**

KAS VEIDO ĢIMENI?

R.DŽ.HOFMANS

**KLAUNU
SMAIDI**

R.J.HOFFMANN

**OTHER PEOPLE'S
CHILDREN**

R.DŽ.HOFMANS

**KLAUNU
SMAIDI**

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-3
Ho 122

Copyright © 2021 by Hoffmann Ventures LLC
Credit shall be given to Simon & Shuster, Inc., as the
original publisher.
First Simon & Shuster hardcover edition April 2021

R. Dž. Hofmana romāna "Klaunu smaidi"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""

ISBN 978-9934-25-024-8

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2021

Geila

Geila parasti nedzēra, taču nu stāvēja pagalmā un iesūca pamatīgu malku no trešās baltvīna glāzes. Tas pazuda ātri, iespējams, izgarojot gaisā. Pirmās dzimšanas dienas ballītes vienmēr iecirta īpaši dziļas brūces, un šī nebija izņēmums. Skaidrs, ka tur bija piepūšamā atrakcija, un viena daļa no iekšpagalma bija norobežota, lai tajā izvietotu dzīvniekus no mājas zoodārza, kurus varēja apmīļot. Radinieki bija salidojuši no abām piekrastēm. Biedējošs klauns veidoja dzīvnieciņus no baloniem, kuri atgādināja circeņus. Jubilārs nebeidza vien raudāt, tāpēc tika aizsūtīts uz augšstāvu kopā ar tanti, lai pagulētu. Taču pirmās dzimšanas dienas svinības bija domātas vecākiem, nevis mazuliem, un tās pilnīgi noteikti nebija paredzētas neauglīgām sievietēm vecumā pēc trīsdesmit.

Geila veltīgi meklēja kādu paziņu. Dažas sejas likās nedaudz pazīstamas no vīra atvaļinājuma ballītes, taču radinieku nodalīšana no Džona kolēģiem izrādījās sarežģīta. Viņa pamanīja Džonu stāvam pie piepūšamās atrak-

cijas: viņš bija visgarākais starp vīriešiem, kuru nobružātie džinsi un sporta krekli liecināja, ka viņi ir programētāji. Džons atglauda savas tumšās, izspūrušās cirtas no acīm un iesmējās. Viņi droši vien runāja par sportu vai mūziku, vai datubāzēm. Geila viņus apskauda – vīrieši vienmēr slidēja sarunām pa virsu, kamēr sievietes mūždien vēlējās ienirt dziļumā.

Tādas dienas kā šī lika Geilas plaušām iesāpēties. Viņa nupat bija izbēgusi no virtuves, kur palīdzēja jubilāra vecmāmiņai griezt dārzenus un uzsildīt vakariņām paredzētos vistas nagetus. Virtuve pirmās dzimšanas dienas svinībās parasti izrādījās miera osta – automātiski darāmi darbi, nekādu bērnu. Taču vecmāmiņa zināja par Geilas un Džona situāciju un uzdeva nepareizos jautājumus. Cik ilgs laiks būs vajadzīgs? Vai tas prasa daudz papīru? No ārzemēm vai no iekšzemes? Cik tas maksās? Vai pēdējā laikā kaut kas ir dzirdēts? Kā jūs varat izturēt gaidīšanu? Jautājumiem vienmēr sekoja nostāsti – nostāsti par adopcijas gadījumiem, kas nobrukuši pēdējā brīdī, un sievietēm, kuras palikušas stāvoklī drīz pēc bērna adoptēšanas – tāpēc ka viņas beidzot nomierinājās un pārstāja tik ļoti piepūlēties. Geila atbildēja uz jautājumiem nekonkrēti, lietodama tik maz vārdu, cik vien pieļāva pieklājība, un tad viņa nolika nazi un izgāja ārā, pirms vēl bija sākušies nostāsti un pirms viņa bija padevusies vēlmei pavēstīt vecmāmiņai par meiteni no Morisas.

Nu jau Džons bija pamanījis Geilu un māja, lai viņa tam pievienotos, taču viņa tikai pasmaidīja un novērsās. Viņa nevarēja atgriezties virtuvē, taču nevarēja arī sa-

ņemt enerģiju, lai noformulētu viedokli par *Blackhawks* aizsardzību vai *Modest Mouse* labāko albumu. Vins uz brīdi mainīja perspektīvu, un pagalms ņudzēja no bērniem, uz kuriem viņa negribēja skatīties un kuri skraidīja apkārt pieaugušajiem, ko Geila nepazina. Viņa varēja iet palīgā organizēt skriešanas sacensības pa pāriem, taču izskatījās, ka tur jau ir pilns ar mātēm. Heidiju un Kolinu jau bija ielenkuši svešinieki. Geila varēja vēlreiz aiziet uz tualeti, taču viņa to jau bija apmeklējusi divreiz pēdējās stundas laikā. Viņa droši vien tiktu atklāta, ja paslēptos mašīnā.

Visbeidzot Geila nokāpa no lieveņa un devās uz mini zoodārza pusi. Viņa atbalstījās pret žogu, kas bija uzcelts, lai norobežotu dzīvniekus, un centās pievērsties trušiem, kazām un vistām. Geila centās neveltīt lielu uzmanību bērniem, kas tos dzenāja, un tas gandrīz izdevās. Viņa centās nedomāt par albumu, kas bija paredzēts tai vārdā nenosauktajai grūtniecei Morisā, taču tas neizdevās. Peidža no aģentūras nebija Geilai pateikusi neko par šo meiteni, izņemot pilsētu, kurā viņa mīta. Viņa nekad neatklāja neko vairāk un vienmēr atgādināja Geilai, ka nevajag par daudz sacerēties. Tā meitene būs saņēmusi veselu kaudzi ar albumiem, un neviens nevarēja paredzēt, ko viņa izlems. Peidža vienmēr teica, ka sacerēšanās agrīnā posmā bieži vien radot vilšanos.

Pirmajās trijās reizēs, kad tika nosūtīts albums, Geilai lielākoties bija izdevies ieklausīties Peidžas padomā, taču tajās trijās reizēs bija vieglāk. Atbilde bija pienākusi ātri – kluss "nē" no Peidžas pēc divām, pēc četrām, pēc trim

dienām. Taču šajā reizē, kad bija pagājusi nedēļa un nekas netika saņemts, Geila bija sākusi iztēloties, kā meitene no Morisas šķirsta viņu albumu. Geila mēģināja atminēt, ko viņa saskatīja rūpīgi atlasītajos attēlos, kādus secinājumus izdarīja no mokoši tapušajiem teikumiem. Viņa zināja, ka vajadzētu padomāt par kaut ko citu. Viņai nevajadzēja sacerēties. Un viņai būtu vajadzējis pateikt Džonam par albuma nosūtīšanu uz Morisu.

Geilas uzmanību piesaistīja maza meitenīte, kas bija iespiedusies mini zoodārza stūrī. Meitenītei mugurā bija kleita ar rišām, un viņai nevarēja būt vairāk par trim, varbūt četriem gadiem – apmēram tādā pašā vecumā, kādā būtu Geilas bērns, ja viņas pirmā grūtniecība būtu noturējusies. Meitenīte sēdēja zālē un turēja klēpī cālēnu. Kad cālēns centās izbēgt, viņa atkal to satvēra. Kad cālēns viņai ieknāba, bērns ieķīķinājās. Cālēns iekārtojās meitenes kleitas krokās, un viņa pārlicās tam pāri, matiem krītot pāri sejai, lai kaut ko nomurminātu savam jaunajam draugam.

Kamēr Geila to vēroja, viņa prātoja, kāds būtu minimālais obligāti pavadāmais laiks pirmās dzimšanas dienas ballītē. Vajadzētu būt kādai formulai, izklājlapai. Viņa varēja iztēloties ievadāmos datus: jūsu klātesošo draugu skaits, jūsu attiecību ilgums ar vecākiem (gados), jūsu pašu bērnu skaits uz piepūšamās atrakcijas. Ja jums nav bērnu, tad par galveno mainīgo lielumu vajadzētu kalpot spontāno abortu skaitam. Kopš pēdējā spontānā aborta aizritējušais laiks mēnešos varētu noslēgt algoritmu. Rezultāts varēja tikt izteikts minūtēs vai sekundēs.

– Es ienīstu šos pasākumus.

Geila pagriezās un ieraudzīja sev līdzās Džonu, kura brūnās, teju melnās acis pētīja pagalmu. Viņa mati bija izspūruši – viņš parasti nepieskārās ķemmei nedēļas nogalēs. Viņš bija pēdu garāks par Geilu, izstīdzējis veidā, kas nešķita pievilcīgs vairumam citu sieviešu, taču visas viņa ķermeņa daļas apvienojās kopumā, kurš vienmēr bija licies tieši piemērots Geilai.

– Kāpēc viņi nevarētu uzaicināt tikai ģimenes locekļus, un beigta balle?

– Viņi pārbauda mūsu lojalitāti, – Geila noteica. – Hei-dijas mamma droši vien reģistrē sanākušos.

– Izskatās, ka mums vajadzētu izdomāt, kā atpirkties. Varbūt ar dārgāku dāvanu? Varbūt ar valdības obligācijām?

– Tā tas nenotiek. Cieņas apliecinājumi ir jānogādā personiski.

– Kā tu jūties? – Džons apjautājās.

Geila atkal atbalstījās pret žogu un nopētīja meitenīti. Bez spontānajiem abortiem viņai būtu trīs bērni, no kuriem divi jau staigātu. Viņa ļāvās šiem aprēķiniem pārāk bieži, un vienādojumi nekad negāja kopā. – Normāli, – viņa atbildēja. Vīns palīdzēja. Tas albums, kas bija aizsūtīts uz Morisu, palīdzēja. Mazā meitenīte ar cālēnu palīdzēja. Geila noskatījās, kā vīrietis ādas korpēs, uzlicis uz acīm dārgas saulesbrilles, pieiet pie žoga aiz mazās meitenītes.

– Ir laiks doties mājās, Teilore, – viņš noteica.

Meitenīte iztrūkusies pacēla galvu, atraudama skatienu no cālēna. – Nē, tēt. Vēl ne.

Džons iedzēra vēl malku alus un ar elkoņiem atbalstījās pret žogu, ar muguru pret mini zoodārzu. – Kur tu biji? Pirmīt.

– Virtuvē. Griezu selerijas un ļāvos Heidijas mammas pratināšanai.

Džons sarauca uzacis. – Par ko?

Skaidrs, ka viņš zināja atbildi uz šo jautājumu. – Droši vien Heidiņa viņai izstāstījusi.

– Sasodīts, Piedod. – Džona piere sakrunkojās, kad viņš palūkojās pāri pagalmam uz Heidiju. – Viņai ir pārāk liela mute cilvēkam, kurš strādā personāla nodaļā.

Teilores tēvs ieskatījās savā milzīgajā pulkstenī. – Pēc divdesmit minūtēm mums jābūt uz tava brāļa futbola spēli.

Teilore atkal palūkojās uz savu klēpi. – Bet man ir draugs.

– Nāc, – Teilores tēvs nepacietīgi mudināja. – Iesim.

– Iesim, – noteica Džons.

Geila ieskatījās pulkstenī. – Mēs palaidīsim garām visas nagetus un kāpostu salātus.

Teilore palūkojās uz tēvu. Viņas apakšlūpa nodrebēja, un seja sāka šķobīties. Kad sākās histērija, pārējie bērni un dzīvnieki pašķīda kur kurais. Cālēns Teilores klēpī palika uz vietas tikai tāpēc, ka viņa bija to pārklājusi ar kleitas malu, tādējādi ieslogot. Pagalmā esošie cilvēki pagriezās, izdzirdot kņadu. Kad visi pārliecinājās, ka tas nav viņu bērns, kurš brēc, viņu skatieni pakavējās ilgāk, lai redzētu, kas tagad sekos. Džons palūkojās uz Teilori tikai vienreiz un tad atkal pagriezās uz pagalma pusi.

– Pasūtīsim kaut ko no indiešu restorāna līdzņemšanai, – Džons noteica. – Apmainīsim šo jezgu pret randiņu.

– Vai tu runāji ar Heidiju un Kolinu? – Geila apjautājās.

– Jā. Es pat nofotografējos ar Evanu.

– Tiešām? Tu viņu paturēji rokās?

Džons atkal iedzēra alu un papurināja galvu. – Man ir iesnas.

– Beidz, Teilore, – viņas tēvs bargi noteica. Viņš pārļaida skatienu pagalmam, apzinādamies, ka viņiem ir skatītāji. – Ir laiks.

Asaras plūda pa Teilores seju, un viņa elsoja šņukstu starplaikā. Geila redzēja, kā cālēns zem kleitas cenšas izrauties. Teilores plaukstas vieglītēm piespieda audumu tai apkārt. Viņa beidzot atguvās pietiekami, lai iesauktos:

– Es negribu viņu pamest, tēt! Neliec man viņu pamest!

– Tev taisnība, – Geila noteica. – Indiešu ēdieni būs pašā laikā.

Džons iztukšoja pēdējās alus paliekas. – Es aiziešu atviegloties, un tad mēs nozudīsim kā Hudini.

Džons devās uz mājas pusi, un Geila pievērsa visu savu uzmanību konfrontācijai starp Teilori un viņas tēvu. Viņa nevarēja nenostāties Teilores pusē. Tēvs izskatījās pēc maitasgabala, un brālim droši vien nekas nenotiktu, ja viņi ierastos uz spēli ar dažu minūšu nokavēšanos, un Teilores vēlme nelaist vaļā savu mazo draugu likās tik ārkārtīgi svarīga. – Lūdzu, Teilore, – tēvs atkārtoja jau kļūcīgā balsī.

Teilore sāka mazliet nomierināties. Viņas lūpas trīcēja, taču balss bija noteikta, pasludinot savus noteikumus:

– Es gribu viņu paturēt, tēt.

– Tu nevari viņu paturēt, – tēvs atbildēja. – Tu to zini.

– Es viņu paturēšu, – meitene noteica. Viņa paziņoja to kā faktu un pacēla galvu, lai novērtētu tēva reakciju.

– Es teicu nē! – tēvs nošņācās.

Teilores acu skatiens kļuva ass, un Geilas simpātijas pārgāja cālēna pusē. Teilore atliecās atpakaļ un izgrūda pilnīgi katastrofālu kļiedzienu. Tēva acis atkal sāka skraidīt apkārt, visbeidzot atdurdamās pret mini zoodārza darbinieci, kura sargāja vārtiņus, sēdēdama saliekamajā krēslā. Teilores tēvs strauji piegāja pie sievietes, un meita viņam sekoja, turpinādama kliegt. Viņš pieliecās un kaut ko nočukstēja. Sieviete līdzjūtīgi nošūpoja galvu. Viņš pateica vēl kaut ko, šoreiz jau uzstājīgāk. Sieviete nepievērsa viņam uzmanību. Vīrietis palūkojās uz savu meitu un tad izņēma no kabatas banknošu žūksni. Viņš noskaitīja no tā vairākus divdesmitniekus. Sieviete paskatījās uz naudu un tad paraustīja plecus. Viņa paņēma naudu, salocīja to un iebāza džinsu kabatā.

Teilores tēvs apgāja apkārt žogam, pieliecās meitai pie auss un kaut ko viņai pačukstēja. Meitene uzreiz pārstāja brēkt. Viņa pasmaidīja. Tad piecēlās, vēl aizvien turēdama cālēnu ietīstītu kleitas krokās, un lepni devās uz mini zoodārza ieeju. Geila izkustējās, vēl pirms bija izlēmusi to darīt.

– Jūs nedrīkstat tā rīkoties, – Geila sacīja vīrietim.

Viņš pacēla meitu augšā un uzlūkoja Geilu ar piemieg-

tām acīm. Viņa lūpas viegli sašķobijās. – Es nupat tā izrīkojos.

Geila centās atrast vārdus, kas nodrošinātu cālēnam brīvību, reizē prātojot par to, kāpēc tam ir tāda nozīme.

– Tā nav pareizi, – tas bija vienīgais, ko viņai izdevās izmociēt.

Teilore palūkojās lejup uz kustīgo bumbuli kleitas audumā un tad augšup uz Geilu, un arī viņas acis bija kļuvušas par šaurām spraugām. Viņas tēvs ievilka elpu un paliecās uz priekšu, kā gatavodamies sākt kliegt. Tomēr galu galā viņš tikai papurināja galvu, pagriezās un devās ārā pa sānu vārtiņiem, ne uz vienu neskatīdamies.

*

Geila atbalstīja galvu pret pasažiera puses logu pa ceļam uz mājām. Vīns bija sagādājis viņai sausu muti un galvassāpju aizmetņus deniņos. Karija smarža plūda no ēdiena maisiņa viņai pie kājām. Geila prātoja, kur Teilores ģimene turēs cālēnu. Viņa iztēlojās vannu viesu vannas istabā, kas tiks pārklāta ar mēsliem, un cāļa čiepstēšanu, kuras ar katru dienu kļūs aizvien vārgāka. Ar ko viņi to baros? Vai Teilorei cālis apniks, vēl pirms viņš būs nobeidzies?

Džons sēdēja pie stūres klusēdams, un par to Geila jutās pateicīga. Par spīti visām muļķībām, ko Džons dažkārt sarunāja, viņš zināja, kad vajag paklusēt un ļaut Geilai pašai tikt ar sevi galā. Un, protams, viņš zināja, ka tādas viesības var izsist Geilu no sliedēm uz vairākām die-

nām. Viņš bija piedāvājis iet viens, un viņai droši vien būtu vajadzējis to ļaut.

Tomēr pēc kāda laika klusums sāka viņai krist uz nerviem. Tas šķita viņu apsūdzam, pārmetam to, ko viņa bija atstājusi nepateiktu. Viņai būtu vajadzējis izstāstīt Džonam par albumu jau tad, kad Peidža to izsūtīja. Pilnīgi noteikti vajadzēja to izstāstīt pēc tam, kad bija pagājuši pirmā nedēļa. Taču fakts palika fakts: pēc triju iepriekšējo albumu nosūtīšanas Geila bija nožēlojusi, ka ir pateikusi to Džonam. Katru reizi viņš bija kļuvis nerunīgs. Viņš izvairījās skatīties uz Geilu, un viņa skatiens šaudījās kā stūrī iedzītam jenotam, gaidot spriedumu. Šoreiz, dienai pēc dienas aizritot bez telefona zvana, kļuva aizvien grūtāk viņam pateikt, lai arī Geila saprata, ka tas kļūst svarīgāk. Varbūt visi tie jautājumi no Heidijas mammas uzjundīja viņā vajadzību pateikt to Džonam tagad. Varbūt to panāca bērni, kas skraidīja pa pagalmu, klaiņādami un smiedamies, un likdami Geilai pieļaut, ka varbūt šoreiz būs noticis kaut kas labs.

Varbūt to panāca baltvīns.

– Peidža nosūtīja albumu, – Geila klusi ierunājās.

– Ak tā, – Džons noteica.

Vārdi izklausījās dobji, it kā tos būtu vajadzējis no viņa izsist ar spēku. Geila paslepšus uzmeta viņam skatienu. Džons cieši raudzījās uz ceļu, it kā viņi brauktu lietū. Viņai iesāpējās galva. Nevajadzēja dzert to trešo glāzi. Labāk būtu paklusējusi.

– Kam? – viņš beidzot apjautājās.

– Kādai meitenei no Morisas. Tas ir vienīgais, ko es zinu.